

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice št. 15.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.
Rokopisi se ne
vračajo.
Inserati:
Šestopna peti-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju dajo se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja
za Ljubljano
v upravništvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
50 kr., na mesec
60 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.
Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 2 gl.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

Štev. 21.

V Ljubljani v ponedeljek 24. marcija 1884.

Tečaj I.

Zaradi praznika Marijinega ozna-
jenja izide naš list v sredo 26. t. m.

Na razpotji.

Preje nego smo mislili, šlo je v klasje seme razpora, tako rekoč čez noč razrušilo se je lepo soglasje in čisto novo prikazen ima zabelježiti povestnica kranjske stolnice: konflikt med deželno vlado in občinskim zastopom ljubljanskega mesta.

In kaj je temu bilo povod? Z odlokom 12. dec. l. 1883, št. 10 553, vrnila je deželna vlada mestnemu magistratu tržni red in klavnični regulativ, naloživša mu, da popravi nekoliko formalnih pomanjklivostij ter predloži na novo oba načrta tudi v drugem dežel-
nem jeziku. V seji 18. marcija je na to odgovarjal imenom finančnega odseka njegov poročevalec g. Hribar. Poročilo njegovo, kar se tiče oblike, je osorno, v posameznih izra-
zih skoraj nedostojno, gledé jedra pa skuša njegov duševni oče s prozorno sofistiko nadomestiti to, kar mu manjka zakonitega znanja in temeljite argumentacije. Mestni zastop, ki je bil sicer komaj sklepčen, pritrnil je njegovi-
vim predlogom. Pičla večina je odobravalala nasvete finančnega odseka in ker deželna vlada nikakor ne more odstopiti od svojega stališča, bode ljubljansko mesto pri državnem ali pri upravnem sodišči tožno pot nastopilo proti naši deželni vladi.

Gosp. poročevalec finančnega odseka ni bil posebno zbirčen s svojimi izrazi; najviš-
jemu upravnemu oblastvu na Kranjskem očita, da je „očividno prekoračilo meje svoje kom-
petencije“, da je postopalo „čisto neopravičeno in nepostavno“, da je njegovo utemeljevanje „čudno“ in kar je več enakih ljubeznivostij. Ali zastonj iščemo v obširnem poročilu do-
ka z o v, s katerimi bi poročevalec utemeljeval oblastne trditve svojega krepkega sloga.

Kajti tudi nejurist bode na prvi hip spre-
videl, da je g. Hribar, ne vemo ali iz neved-
nosti ali navlaš, utihotapil v svoje umovanje nepravilen sklep. Zasuče stvar namreč tako, kakor da bi se vlada bila branila, sprejeti u-
loge spisane jedino v slovenskem jeziku. In vendar je po vsem jasno, da je v tem slu-
čaju sprejemale pismo prava vloga in nad tem se tudi vlada, spoštujeva zakonito pravo slovenskega jezika, nikakor ni spod-
tikala; tržni red in klavnični regulativ pa ste samo prilogi in da se gledé njiju vlada niti za las ni oddaljila od pravnega stališča, bo-
demo takoj dokazali.

Prav pozno se je domislil finančnega od-
seka poročevalec, da spada klavnični regulativ v lastni delokrog mestne občine in da ga za-
rad tega ni trebalo predložiti vladi v po-
trjenje. O tem bi ga bil lahko uže z davna poučil znani factum, da prejšnja nemška ve-
čina l. 1881 direktnega klavničnega reda ni izročila dež. vladi, in tedaj tudi vlada ni imela proti povoda oporekati, ako je bil prijavljen le v nemškem jeziku. Ali mestni zastop ga je sedaj predložil deželnemu namestništvu, kakor g. Hribar sam trdi, zaradi tega, „ker se ne ka-
tere njegove določbe ozirajo na tržni red“ in nikdo ne more zahtevati od deželne vlade, da bode ona sama iz lastne inicijative zavračala nji došlo predlogo, češ, da ni kompetentna, zlasti če se oziramo na član 16. drž. občinske postave z 5. marcija 1862, kateri izrecno od-
kazuje državni upravi nadzorstvo gledé občin in njenega področja.

Po vsem drugačne pa so razmere gledé tržnega reda. Tu določa § 70. obrtnega reda, da ima politični deželni urad potrditi tržni red, katerega sestavi dotična občina po po-
trebah dotičnega kraja, „nach den örtlichen Bedürfnissen“. Ali misli g. Hribar v istini, da obstoji deželnega političnega urada naloga le v tem, ozirati se na materijelno vsebino, pa ne tudi na obliko tržnega reda, na je-

je sam tako hitro legitimiral in povedal svoje pravo ime — čemu bi torej še iskali — polj-
skega tatu v našem zelniku? Vizitnice res ni pustil, toda podpisal se je, in nič ne dè —
če tudi s kopitom.

Saj tam v Višnji Gori — oprostite, na-
ravoslovju se ne morem izogniti — tam so se baje tudi pravdali za senco, toda za —
kozlovo. In ker je bilo le dokazano, da je kozlova senca pala v tožnikov zelnik, sklenili so modri Višnjani, oziroma njihov mestni so-
dec, da se mora dotični kozel po lastni nje-
govi senci — pretepsti. In ker je tedaj, kakor pripoveduje kronist, nekoliko tednjev deže-
valo in nebo oblačno bilo, tako da je vsak zamán po dnevi svoje sence iskal, hranili so za-
toženega kozla in njegovo senco v zaporu na mestne troške, dokler ni posijalo zopet pri-
jazno solnce nad Stehanom in potem se je krasnega popoldne vršila eksekucija. Kozel je bil do dobrega po svoji senci tepen. Morda jih je dobil tudi nekoliko po rebrih, toda te niso bile v sodbi in ne v zapisniku.

To se je tam godilo, kjer imajo tudi glasovitega polža priklenjega. Pa ne ónega, o katerem sem vzadnjič pravil, da hoče preko mravljišča. Oni še vedno leze in leze ter po malem rožičke svoje kaže. Po malem, ker bi

zlik, v katerem je sestavljen? da bo deželna vlada, kakor „*masculus pictus*“, hladno-krvno gledala, v katerem jeziku se bode zljubi-
bilo dotični občini, skrpati njene določbe? da ne bi imela niti pravice ugovarjati, če ji jutri mestni zastop predloži tržni red morda v hrvatskem jeziku ali v drugem narečji, ki niti zastopano ni med prebivalstvom? To bi bile posledice sofistične argumentacije in prav nič se ne čudimo, da se edini pravnik finančnega odseka, g. dr. Mosché, niti mogel strinjati z razboritim tolmačenjem g. poročevalca.

Isto tako šepava je primera ljubljanskega mesta s štajarsko stolnico. V Gradci znaša slovensko prebivalstvo komaj 1% ter se z-
gublja med ogromno nemško večino; v Ljubljani pa je zadnje številjenje — in če se ne motimo, bila je tedaj narodna stranka jako vesela povoljnega izida — konstatovalo 25% prebivalcev z nemškim občevalnim jezikom. Oziraje se na te davkoplachevalce bila je vla-
dina dolžnost, zahtevati, da se tudi njim va-
ruje njih naravno pravo. Objaviti naredbo, katera obsega celo ostre kazenske določbe onim, ki jo prestopajo, izključljivo le v enem jeziku, to se pravi v lice biti isti ravnopravnosti, katero je slovenski narod po vsi pravici odločno za se zahteval, a tudi od nekdanj spoštoval pri svojih nemških sodeželanah. Čisto irrelevantno je, če se prejšnja nemška večina morda ni vselej držala tega načela, in tudi to ne more biti merodajno, ako se iz preteklosti navede eden ali drug slučaj, da politična oblastva niso vselej zabranjevala takega zastopanja. In v kakem kolobaru se suče modrovanje omenjenega poročila! Komaj je njegov spisa-
telj — in to po vsej pravici — obsojal in grajal tesnosrčnost prejšnje večine, uže priporoča isto taktiko, isto neplemenito preziranje naravnih in zakonitih pravic svojim slovenskim rojakom! S tem bi se neizmerno poostrilo nasprotje, upeljala bi se pri nas sistema represalij, danes bi slovenska večina pestila nemški jezik,

bil rad — gospod v mravljišči, in je toliko prebrisan, da vé, da ni zdravo prezgodaj vse rožičke pokazati. In ko bi jih tudi — pobodel ne bo nikogar ž njimi; voljo ima dobro, toda lupina in vse drugo — vse je slabo, slabo — slinasto, oj slinasto, in le to se ga pri-
jemlje, kar sam — oslini in obleze. V Višnji Gori so njegovega očaka — prikle-
nili na povelje mestnega župana — kaj se bo pa z vnukom zgodilo na mravljišči — tega ne znamo; le to se nam vidi, da ga županom menda ne bodo izvolili.

Gospa — odpustite, da se nisem še obr-
nil do Vas! Pa prav sedaj sem se domislil našega Preširna, in nekaj poetičnega me je obšlo, in potem ste bili prva misel moja — Vi. Spominjate se še krasnega soneta našega „mojstra pevcev“, — (tudi „polž“ je časih pel — pravijo, toda — kako?), katerega ko-
nec sem gori napisal:

Ak' pa po črki boljša jed ne bode,
In zavolj črke ne trpi nič škode, —
Obhaja taka misel nas Slovence,

da ne bomo nič boljše pečenke in nič bolj-
mastnih klobas in klobasic iz ljubljanske mestne klavnice dobili in povžili, ako se „klavnični regulativ“ izdá samo v slovenskem, ali pa samo v nemškem, ali pa zaradi ravnopravnosti

Listek.

Vieux Saxe.

IV.

Ak' pa po črki boljša jed ne bode,
In zavolj črke ne trpi nič škode,
Obhaja taka misel nas Slovence,
Da pravdajo se ti možje mor'biti,
Za kar so se nekdanji Abderiti
V sloveči pravdi od oslove sence.
Preširen.

Skoro me je mikalo, danes zopet nadalje-
vati svoje naravoslovske študije, katere so se vzadnjič sukale o živalih nižje vrste. Le-te so, ker se njihovo delovanje in življenje skriva na-
vadno našim očem, tembolj zanimive nego pre-
mišljanja, katerim predmet so *animalia vertebrata*. Toda oni „abderitski osel“, s čegar senco se je identificiral — stojte, čegar senco je podlistkar, *stat nominis umbra*, v svoji pohlevnosti in ponižnosti — svojo imenoval — tisti „abderitski osel“ me je s svojo hlapčevsko ponižnostjo toliko osupnil, da ne morem naprej. Pretipal bi mu bil „srce in obisti“ — in morebiti še kaj — tujega našel ter po-
kazal ga v pravi njegovi podobi; toda ker se

jutri bi zopet Nemeč vračal krivico s krivico — vse naše politično gibanje bi se spremenilo v odurno kaotično smes in *Vae victis!* bi postalo merodajno načelo našim politikom.

Da se deželna vlada ne more ozirati na take pretiranosti, je čisto naravno. In svesta si svojih dolžnosti, tudi ni mogla prepuščati niti mestnemu magistratu niti finančnemu odseku ali mestnemu zboru nadzorstva o prevodu slovenskega izvirnika, niti razsodbe o njegovi potrebnosti. Poročilo samo priznava, da je bil nemški prevod, katerega je sestavil magistrat, „jako pomanjkljiv in da mnogokrat ni verno izražal določka izvirnikovega“.

O prevodih mestnega zbora deželna vlada sicer do sedaj nima nobene utemeljene sodbe, kajti neče se ozirati na ponesrečeni prevod onega vabila vodovodnega odseka, s katerim je ravno g. Hribar sijajno dokazal, da za posel prelagatelja — nima potrebnih zmožnosti. Vsakako je pa politično oblastvo opravičeno, prepričati se o soglasji med slovenskim in nemškim tekstom, in tudi v tem oziru se mu ne bode mogla očitati niti najmanjša krivda.

Na tem stališču stoji tedaj deželna vlada in po vsem mirno pričakuje pravdo, s katero ji grezi finančnega odseka poročevalec. S preneglenim sklepom podal se je mestni zbor na razpotje. Uvaževaje koristi ljubljanskega mesta želimo najsrčneje, da bi v odlični tej skupini kmalu prevagali trezno-pametni in pravični nazori ter da se enkrat za vselej zapusti ona pogubonosna pot, ki sigurno vodi v propad in do političnega poraza.

Naloga letošnje deželne učiteljske konference na Kranjskem.

II.

Kako imenitno nalogo bode imela letošnje uradno učiteljsko zborovanje pri prenašalci učnih načrtov zlasti glede pouka v jeziku, razvidi se še le, ako primerjamo nekatere važne določbe v novi postavi (2/5. 1883) s prej obstoječimi šolskimi ukazi. — Poludnevno poučevanje je bilo s prejšnjimi zakoni dovoljeno le na enorazrednicah, na katerih se je pri nas samo v materinskem jeziku poučevalo in se na drugi deželni jezik kar nič oziralo ni, kar pa tudi nihče terjati ni. Nova postava pa priporoča poludnevno poučevanje tudi na večrazrednicah. Radi tega je na Kranjskem več dvorazrednih šol, pa tudi nekaj trirazrednih, na katerih je v 1., 2. pa tudi v 3. razredu poludnevno poučevanje, t. j. en oddelek prihaja dopoldne, drug oddelek popoldne v šolo. Pedagogi taci uredb niso nikoli priporočali, toda kjer je le preveliko otrok, ki so le predaleč oddaljeni od šole, morale so se

slovenskih in nemških želodcev v obeh jezikih. Jaz stavim, da zaradi tega, naj se ukrene tako ali ovako, meso ne bo cenejše, in beefsteak v gostilni ne večji. Jaz skromni podlistkar, ki se ne brigam za to, kar se godi tam gori visoko nad menoj, nad črto — ki je odprta le izvoljenim, — tudi ne umejem, kako more biti vprašanje, ali se izdaj klavniški red nemški ali slovenski, ali utrakvistično — vitalno za nas! Meso in klobasice — to je res vitalno, in da bi vse to naši gospodje mesarji potem ceneje dajali, ako jim slovenski paragraf svojo šibo kaže — potem bi bilo tudi ono vprašanje vitalno. Klavniški red je vitalen glede volov in bikov, prašičev in kozlov, kateri pridejo v njegov krog, in tako ga gospod poročevalec v mestnem zboru, ko je rabil ta izraz, vendar ni hotel tolmačiti. In če se domislamo dražega mesa, malih, premalih klobasic in še manjših „karmenateljcev“, potem se nam pač zazdi, — kakó pač poje Prešeren?

Da pravdajo se ti možje morbiti, za kar so se nekdanji Abderiti v sloveči pravdi od oslove sence.

In li veste, gospa, kako pričinja naš mojster pevcev takoj sledeči sonet? „Ne bod' mo šalobarde!“

Pèr.

dopuščati. Pa tudi na taci šolah bi se otroci še nekaj naučili, ako bi bile šole praktično urejene, in ako bi zlasti drugemu deželnemu jeziku, n. pr. na Kranjskem, ne bil tako velik prostor odločen.

Toda po naših učnih načrtih mora se na tistih šolah, kjer je nemščina kot obligaten predmet uvedeno, temu jeziku v vsakem oddelku odmeriti skoro več ur nego slovenščini. Recimo, da je trirazrednica skozi in skozi na oddelke razdeljena, tedaj se v nji v vseh šestih oddelkih poučuje v

1. razredu	1. oddelek	6 ur,
	2. „	6 „
2. „	1. „	7 „
	2. „	7 „
3. „	1. „	7 „
	2. „	7 „
skupaj 40 ur.		

na teden samo v nemščini, toraj je skoro $\frac{1}{3}$ ur (vseh je 138) odločeno samo drugemu deželnemu jeziku.

V tej točki zahteva nova postava nekako indirektno, da se obstoječi načrti pregledajo. V drugih točkah pa terja naravnost preustrojitve, zlasti pri realističnih predmetih. Stara postava je posamezno naštevala realistične predmete ljudske šole, kakor: zemljepis z zgodovino, prirodopis, prirodoslovje; novi zakon od 1. l. pa nekako noče, da bi se posamezno in posebno obširno ti predmeti gojili, marveč pravi, da naj se najvažnejše jemlje iz teh véd.

Praktično se bode to nekako tako izvedlo, da se bodo v nižje organizovanih ljudskih šolah vsi realistični predmeti v načrt sprejeli kot jedna skupina in tudi v jako tesni zvezi v šoli obravnavali, zlasti na nižji in srednji stopinji. V višje organizovanih šolah pa v tem oziru ne bode treba premembe, zlasti na višji stopinji ne. Seveda, treba bi bilo dejansko tudi na takih šolah odstraniti tisto pedantično sistemovanje, ako se je kje uvelo. — Geometrija je stala do sedaj kot samostalen predmet v načrtu in se je v urah, ki so bile risanju določene, navadno tudi kot samosvoj predmet obravnavala. To se mora po novi postavi spremeniti; kajti ta zahteva, da se računski del geometrije obravnava pri računstvu, geometrično oblikoslovje pa pri risanju. V tej zadevi treba bode torej tudi kranjske učne načrte predrugačiti. Drugih bistvenih prememb ne bode toliko; telovadba za deklice bode večinoma odpadla, ker ta predmet ni več obligaten za deklice. Na kmetih bode to ugajalo, kajti ta čas bode se primerno porabljal za ženska ročna dela.

Prenaredba učnih načrtov bode torej potreben del letošnje dež. učiteljske konference; razen tega imajo učitelji še mnogo

Punin in Baburin.

(Spisal Ivan Turgénev, poslovenil K. Štrekelj.)

(Dalje.)

Nikakor mi ni bilo lahko pri srci, ko se odpravim naslednjega dne k svojima nesrečnima zancema. Na tihoma sem upal, da ju ne najdem doma — tako slab je človek! Ali zopet sem se prevaril: bila sta oba doma. Prememba, ki se je zgodila ž njima v poslednjih treh dneh, osupnila bi vsakega. Punin je bil ves bel in otekel. Kam je izginila njegova klepetavost? Govoril je vedno v nekako lenem, slabem, hripavem glasu in videl se mi je čudovito potr. Baburin pa se je bil ves skrčil in ves je počrnel; uže prej bil je jako malobeseden, ali sedaj dajal je od sebe samo otrgane glasove: izraz okamenele strogosti zamrl je na njegovih potezah.

Občutil sem, da mi molčati ni mogoče. Ali kaj govoriti? Zadovoljil sem se s tem, da pošepnem Puninu: „Ničesar nisem izvedel, svetujem vam, pustite vse upanje.“ Punin gledal me je debelo s svojimi oteklimi, rudečimi očmi: te oči so bile edina stvar, ki je ostala rudeča na njegovem obrazu. Zamrmral je nekaj nerazumnega in šepal v stran. Baburin je menda zapazil, o čem imava opraviti

nasvetov, katerih izpeljava bi kranjskemu šolstvu tudi koristna bila, n. pr. razgovor o šolskih in domačih nalogah, o dobrih in cenih pisankah in risankah, o šolskih knjigah za realistične predmete v 4. in 5. razredu, o potrebnem navodu za rabo slovenskih beril, o knjigah za nemški jezik. O tej poslednji točki se razgovarjajo še ljubljanski učitelji, kar moramo jako pohvaliti. Kedar bode obveljalo načelo za celo deželo, da se prične z nemščino še le v tretjem razredu, tedaj bode res treba dobro osnovanih nemških slovnice in vadnic, da se bodo otroci v dveh letih toliko priučili nemščini, da jim ta jezik v srednjih šolah ne bode delal prevelikih težav. To se bode pa z dobrimi knjigami in učiteljevo pridnostjo tudi doseglo, kajti lahko je učiti se slovenskemu otroku tujega jezika, kedar je materinskemu jeziku bil dober temelj postavljen. Ako se bode po teh načelih v bodoče postopalo, razvijalo se bode naše šolstvo vedno bolj in bolj.

—n.—

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

V zadevi češke teološke fakultete v Pragi se je sedaj izjavil tudi akademični senat nemške univerze, in sicer v soglasji s senatom češkega vseučilišča, da naj se napravi samostojna češka teološka fakulteta.

Na Ogerskem je volilno gibanje vedno živahneje. Danes imajo v Budimpešti srbski zaupni možje in vodje zborovanje, v katerem bodo določili svoje postopanje pri volitvah. Čuje se, da imajo prijatelji oportunistne politike večino. — V mnogih krajih mora vlada vojake poslati na volišče, da zabrani škan-dale in pretepe; povsod pride ogromno število volilcev.

Vlada baje namerava izdati naredbe o penziji uradnikov, ki bivajo v Bosni in Ercegovini. Ta vest je jako prijetno iznenadila uradnike onih dežel, ki do sedaj niso imeli nikake gotovosti glede svoje prihodnosti.

Tuje dežele.

V Berlinu so praznovali v soboto rojstni dan nemškega cesarja. Mesto je bilo okrašeno z mnogobrojnimi zastavami in na tisuče ljudstva se je trlo „pod lipami“, kjer stoji cesarska palača. Dunajska „Wiener Abendpost“ piše o tem, da se tega dneva z veseljem spominjajo tudi narodi širne Avstrije; nemški cesar je prijatelj in zaveznik našega presvetlega vladarja. Zveza njuna je najsigurnejši pogoj miru njunih držav in cele Evrope. — V našem cesarskem gradu so slavili rojstni dan sta-

s Puninom. Počasi oprè svoje stisnene, nekam zalimane ustnice in reče: — Milostivi gospod! Odkar ste nas zadnjič obiskali, pripetilo se nam je nekaj neprijetnega: naša rejenka, Muza Pavlova Vinogradova, ni hotela še dalje živeti z nami in zato je sklenila, zapustiti nas, kar nam je pismeno sporočila. Ker se mi vidi, da nimamo pravice, delati ji zaprek, prepustili smo ji, naj dela po svoji pameti. Želimo ji vse dobro — pristavi Baburin ne brez truda — vas pa ponižno prosim, da ne govorite o tej stvari, ker bi nič ne hasnilo, ampak nam samo hudo délo.

„Glej, tudi ta, prav kakor Tarhov, prepoveduje mi govoriti o Muzi“, mislil sem si; čudil pa sem se, da niti najmanjša graja, niti ena grenka beseda ni prišla Baburinu z jezika. Ni zastoj tako zelo cenil Zenona! Rad bi mu bil povedal zdaj nekaj več o tem modrijanu, ali jezik se mi ni hotel premikati in — še boljše je bilo tako.

Kmalu se poslovim... Pri odhodu ne reče mi niti Punin niti Baburin: da se vidimo! — oba zamrmrata z enim in istim glasom: „z Bogom!“ Punin vrne mi celo zvezek „Telegrafa“, katerega sem mu bil posodil pred nekaj dnevi: sedaj pravi, ne morem ga več rabiti.

rega zaveznika s sijajno pojedino. Cesar Viljem ima sedaj 87 let in je še po polnem čvrst in trden.

Na **Ruskem** so prišli v Baku velikim goljufijam na sled, ki so se vršile pri državnih blagajnicah. Tolstoj je prepovedal vsem guvernerjem, iztiravati židovske rokodelce, če so tudi nekaj časa brez dela v jednom kraju. V Kijevu so postale hiše vsled progiranja in iztiranja židov tako po ceni, da se prodajajo pod vsako ceno. — Za letošnje leto rabi ruska vlada 218 000 rekrutov.

V **Pariz** brzjavljajo general Millot, da je našel general Brière silno municije, zastav in 40 bronastih kanonov v trdnjavi Thainghuyen, katere so branili Kitajci. Zato tam ložej razumemo, da tirjajo vsi francoski listi, naj plača kineška primeroma odškodnino, ker je ona podpirala moralčno in fizično sovražnike francoske.

Iz **Berna** so iztirali socialiste Hennela, Schulze-ja in Falka, ki so nemški državljani; ž njimi vred tudi Avstrijca Lisso; vsi so bili menda v zvezi z anarhistom Stellmacherjem in Kammererjem. Sumi se o njih, da so krivi navadnih zločinov.

Laški kralj je naročil Depretisu, da naj sestavi novo ministerstvo. Meni se obče, da bode najbolj zastopana v novem kabinetu srednja levica. Iz desnice pa ne pride nihče v nameravano ministerstvo.

Sv. Oče bode prihodnje prekoniziral več novih škofov za Francosko, Rusko, Laško in Belgijo. Ledohovski se ne nahaja med dotičnimi.

Dnevi **Gladstonovega** ministrovanja so morda šteti. Vsak trenutek nam zamore prinesiti telegraf vest o porazu njegovega kabineta. Večina njegova v zbornici se zmiraj krči. V petek po noči je zmagala vlada samo s 11 glasovi zoper predlog, da se škofje izključijo iz pairske zbornice. Iz Egipta prihajajo poročila, iz katerih se je časih jako težko orijentirati. „Times“ imajo brzjav, da je Gordon poslal po Nilu doli 1200 mož, ki so rešili posadko v Halfje. Druge vesti pa vedo celó, da je Gordon uže vjet in obglavljen; a te novice pač neso prave, Gordon še deluje svobodno, če tudi v vedni nevarnosti.

Osman Digma so baje zapustili vsi rodovi razen nedega; tedaj bode njegove slave pač konec. Znané Grahamove proklamacije, v kateri obeta za glavo Digmanovo 5000 funtov sterlingov, vlada ni odobrila. Če se vresniči vest, da je Osman zgubil vojne čete svoje, potem nekdanji kupec s sužnji ni več nevaren človek in Angležem se bode odvalila velika skrb!

En teden pozneje pripeti se mi nekaj čudnega. Rana in gorka pomlad je nastopila; o poludne poskočila je toplota na osemnajst stopinj. Vse je zelenelo in lezlo iz rahljane, vlažne zemlje. — Najamem si v jezdarstvu konja ter se odpravim iz mesta proti Vorobljevi gori. Na poti srečam teleško, v katero sta bila vprežena dva čila, do ušes od blata zamazana konja, s zapletenima repoma in rudečimi trakovi po glavah in grivah. Oprava bila je kmečka, z medenimi krágujki in trepci. Gonil ju je mlad, šegav voznik v sinji suknji brez rokavov in rumeni svileni srcaji, pa v nizkem klobuku iz jagnečje volne s pavovim peresom za trakom. Zraven njega sedela je deklica iz meščanskih ali kupčevalskih krogov, v pisani brokatni kacavejki,*) z veliko modro ruto na glavi — ter se je neprenehoma smijala. Tudi voznik ji je pomagal. Jaz krenem s svojim konjem v stran, ker se nisem posebno zanimal za veseli parček: kar zakriči nenadoma voznik na konje. . . . Ali ni to glas Tarhova? Pogledam bolj bistro . . . v resnici, to je on, prav on, oblečen kakor voznik, in zraven njega — ali ni to Muza?

*) Kacavejka je kratek ženski plašč. — Op. prel. (Dalje prihodnjice.)

Dopisi.

Iz **Ljubljane**, 23. marcija. [Izv. dop.] („Narodna črna knjiga.“) „Slovenski Narod“ pripoveduje v svoji 68. št., da so imeli odborniki ljubljanske čitalnice 20. t. m. sejo, v kateri je „nekdanjega predsednika sin“ v vsi resnobi predlagal, da se nad „čitalnično restavracijo“ napravi — nemški napis, a da je bil ta nasvet s 4 glasovi proti 3 zavržen. Ob jednem obeta „Slovenski Narod“ imena tistih treh odbornikov, ki so glasovali za nasvet, zapisati v „narodno črno knjigo.“

Najprej moram omeniti, da, ako bi bila stvar tudi res taka, kakor jo opisuje „Slov. Narod“ — kar pa ni! — bi se vendar noben pošteni mož ne ustrašil „Narodove“ grožnje; kajti ta list je zadnje mesece že toliko poštenih mož in preskušanih domoljubov zapisal v „črno knjigo“, zapisal samo za to, ker so slučajno v nekaterih stvareh drugačnega mnenja, nego je glasilo „Narodne tiskarne“, da si mora iz vsega srca čestitati vsak domačin, kogar zadene ta sreča, da pride v „Slov. Nar.“ črno knjigo, ki že dolgo ni nič več „narodna črna knjiga“; kajti „Slov. Nar.“ in „slovenski narod“ sta dva jako jako različna pojma.

A stvar je tudi vsa drugačna nego jo opisuje radikalno glasilo „Narodne tiskarne“.

Vsak ljubljanski Slovenec pozna večletne mizerije naše čitalnice. Krčmar se vrsti za krčmarjem in restavracija je prazna noč in dan. Po dolgem trudu se je odboru posrečilo, oddati čitalnično restavracijo svetovno-znani firmi puntigamske pivovarne pri Gradci, katera hoče v Ljubljani osnovati skladišče svojega piva. Zastopnik puntigamske pivovarne je vprašal čitalnični odbor, sme li poleg sedanjega slovenskega napisa „Čitalnična Restavracija“ pribiti na zid tudi desko s slovenskim in nemškim napisom, da ima čitalnični restavratér za Ljubljano zalogo puntigamskega piva, kar se vé da s čitalnico ni v nikaki zvezi.

To malost bi bil odbor tako firmi lahko dovolil kakor dovoljuje krčmarju, da ima nemške in slovenske jedilne listke in kakor nikogar ne vpraša po narodnosti, kdor pride pič v čitalnično restavracijo, ki je odprta za vse ljudi, a ne samo za čitalniške ude. Kdor pa bere poročilo v „Narodu“, misli si, da je hotel odbor nad restavracijo napraviti samo nemški napis. In v tem zavijauji tiči grda zloba! Namesto, da bi do komolca Boga hvalili vsi ljubljanski Slovenci, da se je čitalničnemu odboru posrečilo oddati restavracijo svetovno-znani firmi, ki bode gotovo storila vse, da povzdigne gostilnico ter jo spet spremeni v to, kar je bila nekdanj, v shajališče in središče ljubljanskim Slovencem, namesto tega pa podjetniku že naprej prav po otročje nagajate ter sumičite previdne in pametne čitalnične odbornike in zaslužnega njenega predsednika.

Ako bodete še nekoliko časa nadaljevali to svoje herostratično rovanje in natolcevanje, potem nikar ne javkajte, da vse zapušča vašo zastavo in nikar se ne čudite, ako tudi pod novim krčmarjem v čitalnični restavraciji ne bode nihče drug sedel in pil kakor predsednik „Narodne tiskarne“ z malim številcem svojih trabantov!

Gorica, 21. marcija. (Izv. dop.) Predsinoči zvečer se je raznesla po mestu govoric, da bode visok gost počastil naše mesto. Res se je pripeljal zvečer ob 7. uri nadvojvoda Rainer z visoko svojo soprogo, gospo nadvojvodinjo Marijo; grafica Chambord je sprejela cesarske visokosti na kolodvoru; nadvojvoda je prijazno pritrđil gostoljubni ponudbi našega nadškofa in je v njegovi palači vzel stanovanje; v hotelih je namreč vse polno tujcev in ni bilo več mogoče, najti dostojnih prostorov za cesarske visokosti in obilno njihovo spremstvo. To je pač bil tudi uzrok, da je nadvojvoda tako kmalo zapustil Gorico, čeravno je bil namenjen osem dni bivati med nami. Včeraj zjutraj se je odpeljal v Benetke. Zadnjič sem Vam poročal, da se nameravajo razne spremembe in olepšave v *Giardino*

pubblico. Društvo, ki hoče zidati „Cursalon“, je v istini uže stopilo v dogovor s posestnikom, čegar zemljišče mejí ob javni svet. Potrebni svet kupuje od njega za jako visoko ceno — 60 gl. obeta za štirijaški seženj. Stvar se bode pač brzo rešila in upati je, da se koristno posloplje kmalo vzdigne iz tal.

Razne vesti.

— (Skromna zadnja želja.) Ko sem bil jetniški nadzornik v L., pripoveduje neki angleški uradnik, pripeti se mi čudna dogodba. V zaporu je bila morilka, ki je imela biti obešena zaradi svojega groznega hudodelstva. Na večer pred vsmrtenjem pošlje po me. Ko stopim v njeno celico in jo ugledam, kako pred svojo mrežo nepremaknjeno v dež zrè, si nisem mogel kaj, da se me ne bi bilo polastilo nekako sočutje za obsojeno. Praša me: „Ali moram res biti jutri obešena?“ Potrdim ji vprašanje. „Ali je daleč od tu do vešal?“ Krog 150 vatlov. „Se že spomnim, ko so obešali tam John Norrissa, takrat sem bila še mlada deklica. Kaj ne, peš bom morala iti?“ Ko ji to potrdim, me vpraša: „Hočete li še moji zadnji prošnji vstreči?“ Z veseljem, če se strinja z dolžnostmi moje službe. „Glejte, nadzornik, jutri bo gotovo deževalo. Še nikoli nisem šla pod svilnatim dežnikom, akoravno je bil zmirom moja največja želja. Ali mi ga dovolite za jutrajšnje zadujo pot?“ Seveda sem ji zagotovil, da se bo njena želja spolnila. Ječar mi je pravil, da je šla žena na to vsa srečna spat in da je zadnjo noč prav trdno spala. Kose je zjutraj prebudila, je najpoprej prašala, če še dežuje, in ko sem ji to pritrđil, se je vsa srečna nasmehnila, in nikačega sledu groze ali žalosti se ni opazovalo na nji. Kmalu potem smo se pripravili na žalostno pot. Nikoli ne bom pozabil, kako se je nepoboljšljivi zlodejki obličje zjasnilo, ko ji prinesem obljubljeni svilnati dežnik. Držala ga je nad sabo, dokler ji niso zadrge okrog vratu potegnili, in roka, ki je oklepala dežnikov držaj, se ni tresla, ko se je hudodelnica preseljevala v večnost.

— (Nezaželjeno srečanje.) Pred kacicim poldrugim letom je zginil nek urar iz Besançon, svojega bivališča, in uzel sabo blaga v vrednosti 30 000 frankov ter denarja za 15 000 frankov, kojega si je večer poprej pri nekem mestnem trgovcu izposodil. Vsa zasledovanja sodnijskih oblastnij francoskih, švicarskih in belgijskih so ostala brezvspešna. Pred kratkem stopi v Montrouge na vzhodnem kolodvoru omenjeni denarni upnik v vagon tramwaye ter zapazi, ko se vseda, da je mnogiskani hudodelnik njegov sosed. Ta vstane in hoče izstopiti, na kar trgovec iz vsega grla kriči: Držite tatu, primite ga! itd. Med tem kričanjem dospje tramway do prihodnje postaje, kjer se je delal hudodelnik, kakor da bi bil žrtva neprijetne zamenjave. Trgovcu se pa vendar posreči toliko doseči, da so oba peljali pred policijo. Tu se je dala identiteta hudodelčeva dokazati po pismih, koje je imel pri sebi hudodelnik. On sam pa je na poti v Besançon k sodišču, koje ga je uže *in contumaciam* na pet let zopora zaradi hudodelstva sleparije in tatvine obsodilo.

Domače stvari.

— (Glasbena Matica.) Kakor čujemo, je nj. eks. g. naučni minister ljubljanski „Glasbeni Matici“ za preteklo leto odkazal državne podpore 200 gl. Sigurno bode ta vest obradostila vsakega rodoljuba, ki se zanima za to prekorično narodno društvo.

— (Promocija.) Gosp. Janko Babnik, slovenskemu razumnistvu dobro znan po svoji duhoviti razpravi „Sledovi slovenskega prava“, bil je 20. t. m. promoviran doktorjem prava na dunajskem vseučilišči. Da je doktor postal v 4½ letih ter dva rigoroza napravil soglasno z odliko, je pač med Slovenci žalibog redka prikazen. Karakteristično za avstrijske razmere je tudi, da je bil naš rojak med 14 promoviranci — jedini kristijan. *Facta loquuntur!*

— (Poziv slovenskim pisateljem.) Odbor Matice Slovenske se do vseh rodoljubnih pisateljev slovenskih obrača z iskreno prošnjo, da bi čim prej tem bolje tudi letos poslali primernih doneskov na letošnji Letopis. Kakor lani, vspreje-

mali se bodo tudi letos v Letopis samo izvorni znanstveni in znanstveno-poučni spisi iz raznovrstnih strok človeškega znanja; vendar je želeli, da bi čestiti gospodje pisatelji svojim razpravam izbrali take predmete, ki ugajajo obče znanim književnim potrebam naroda slovenskega ter zaradi svoje splošne zanimivosti prijaajo večini dotičnih družabnikov. Rokopisi naj se pošiljajo do konca junija t. l. naravnost uredniku Letopisa, g. prof. Fr. Levcu, ali pa prvosedstvu Matice Slovenske v Ljubljani. Po pravilih določena nagrada v Letopis vsprejetim spisom se bode izplačala, kadar bode knjiga dotiskana. V Ljubljani, 19. marca 1884. Za odbor Matice Slovenske: Grasselli, prvosednik; prof. Senekovič, odbornik.

— (Mestna ubožnica ljubljanska) je sedaj pod novim nadzorništvom gospoda magistratnega uradnika Karola Lahajnarja dobro oskrbljevana. Tudi za krščansko vedenje revežev v mestni revni hiši se trudi g. Lahajnar. Omisli je na svoje troške lep nov križev pot, ki je sedaj postavljen na hodniku mestne revne hiše, da imajo reveži, ki ne morejo iz hiše, priliko, opraviti molitev doma. Zadnji teden je nov križev pot prečistiti župnik č. oo. franciškanev, g. o. Kalist Medic, v navzočnosti mestnega župnika gosp. Rozmana slovesno blagoslovil.

— (Umrl je) v soboto zjutraj č. g. Krašovic, župnik v Šmartnem. Pogreb bode v torek ob polu desetih zjutraj. Šmartinska fara je jedna najboljših na Kranjskem.

— (Strašna surovost) Posednik Janez Benet v Ratečah pri Kranjski Gori ima 58 let starega, na duhu bolnega brata Jožefa. Tega reveža, ki sicer ni nikakor nevaren drugim ljudem, imel je nečloveški brat zaprtega v svinjskem hlevu uže od Božiča lanskega leta. Zandarmerija je izvedela še le te dni osodo blaznega in takoj stvar preiskala. Našla je res ubozega Jožefa v trdo zaprtem svinjskem hlevu, skorej brez obleke, polnega mrčesov in ležečega v lastni nesnagi. Ukazala je surovemu bratu, da mora blaznega spraviti v čedno sobo in ga preobleči. Županu Jožefu Pindbachu pa je strogo naročila, da naj pazi na natančno spolnitev njenih naredeb. A župan se je malo brigal za zaprtega Beneta in še le vsled novega pritiska zandarmerije je nečloveški brat spravil revčeka v sobo in ga oblekel. Blazni je vsled mraza, nečednosti in stradanja telesno tako izdelan, da ne more stati na nogah. . . Čudnega „brata“ čaka zaslužena kazen.

— (V Dolenjem Logatci) vršil se je dne 12. marca t. l. letni in živinski somenj. Kupčija bila je v vseh strokah jako živahna. Na živinski somenj bilo je prignanih 783 volov, 313 krav in 25 telet, vkup 1121 živinčet. Največ volov pokupili so italijanski kupci.

— (Rodovinska nesreča.) Iz Žir se nam poroča, da je sedaj tudi drugi sin župana Tomaža Nagliča, ki je bil po požaru dne 18. (in ne 15. t. m., kakor je bilo po pomoti v prvem poročilu omenjeno), težko poškodovan, umrl in da so požigalko, ki je, kakor se splošno govori, bolj hudobna nego blazna, včeraj deželnemu sodišču v Ljubljani izročili.

— (Vkradena krava.) Neznani tat je odgnal 14. t. m. posestnici Jozefi Bradač iz Malega Reberca pri Žužemberku kravo iz hleva. Drugi dan predala je neka ženska vkradeno kravo kočarju Vidicu iz Hrastja za 32 gold. Pravila mu je, da je doma iz Šent Vida nad Ljubljano. Ženska je katic 40 do 45 let stara in jako slabostne postave. Verjetno je, da je sama vkradla kravo in da je identična z vlačugo Nežo Kraljevo iz Raplovega v kočevskem okraju, ki je bila uže večkrat kaznovana zaradi potepanja in tatvine. Zandarmerija jo išče, a do sedaj se ji še ni posrečilo, dobiti babure v roke.

Iz seje mestnega zbora ljubljanskega.

V Ljubljani 18. marca.

(Konoc.)

O troških za vzdrževanje realkega poslopja poroča v imenu finančnega odseka mestni odbornik dr. Mosché in predlaga, naj mestni odbor pritrdi dosedanjemu običaju in plača jedno, kranjska dežela pa drugo polovico vzdrževalnih troškov za realkino poslopje.

Mestni odbornik g. F. Žužek izraža željo, naj bi poprave ne določevala samo hranilnica ali kak gospod profesor, ampak naj ta dela nadzoruje mestni stavbeni urad ali pa deželni inženir.

Mestni župan g. Grasselli in poročevalec g. dr. Mosché razjasnita, da vsa dela v realnem poslopi nadzorujeta mestni stavbeni urad in deželni inženir. Mestni zbor potem odobri potrebno svoto.

V imenu finančnega odseka poroča dr. Mosché o povrnitvi kaveije g. Ilije Predoviča v znesku 54 gld. 40 kr., katero je uložil o priliki, ko je bil o razgovoru z mestom zaradi prodaje prostora za živinski somenj. Poročevalec navetuje, naj se mestnemu magistratu prepusti, da reši v lastnem delokrogu to zahtevanje, komur mestni zbor pritrdi.

Na vrsti je še mnogo poročil raznih odsekov, a ker je trajala seja mestnega odbora uže nad tri ure, sklene se, da naj se razpravlja le še jako važni in nujni predmet denašnje seje, namreč poročilo stavbenega odseka o pozivu g. inženirja Podhajskega, ki želi izjave o nekaterih točkah glede reguliranja ljubljanske z ozirom na načrt o izboljšanju ljubljanskega barja. Stavbeni odsek je po svojem poročevalcu g. Žužku odgovoril na stavljena vprašanja:

1.) Kar se tiče nove trase ljubljanske, se je določilo, da se obrže osi (Achsen) mosta na Bregu in Hradeckyjevega mosta, umaknejo naj se pa pri novem profilu osi franciškanskega mosta tako, da se bode novo zidano obrežno zidovje vjemalo s sedajnim desnega obrežja ljubljanske.

2.) Kar se tiče visokosti prihodnjih obrežnih zidov, naj se od mosta na Bregu dalje desno obrežje toliko vzdigne, da doseže visokost levega; v obče pa so visočine mostov merodajne za visočine obrežnih zidov.

3.) Stopnice, katere se napravijo, morajo biti v jedini meri z prečnimi cestami (Querstrassen). Pri gledališču, kjer se namerava postaviti bry, pa stopnic ni treba. Vse stopnice se morajo omejiti z železnimi ograjami.

4.) Visokost novega železnega mosta, mesto sedajnega kamenitega franciškanskega, se pridrži. Širokost vožne poti ima biti 6.6 m. trotoarja, na obeh straneh pa po 2.5 m. Naprave kanalov za novo zidanim obrežnim zidovjem komisija ne priporoča, ker se bodo odpadki v prihodnje najbrže spravljali pnevmatičnim potom.

Mestni zbor vsem tem določilom pritrdi; potem se javna seja, ki je trajala 3 1/2 ure, sklene in prične se tajna.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 22. marca. Pri točki „direktni davki“ je finančni minister pobijal tožbo poslanca Heilsberga glede visokih eksekutivnih pristojbin pri izterjanju davkov na Štajarskem. Rekel je, da so za letos preračunjene le pristojbine za 170 000 gold. nižje, kakor so znašale lansko leto, ker je finančna uprava pripravljena, zlajšati kolikor mogoče, bremena. Tožbo poslanca Obreze o strogosti pri eksekucijah davkov zavrže na podlagi številke ministerjalni svetnik Huber.

Dunaj, 22. marca. Zbornica je sprejela več točk finančnega budgeta. Vladni zastopnik Wallach je naznanil, da je vlada poslala več vzorcev (muster) živinske soli raznim kmetovalcem, da jih bodo poskušali. Vendar ni mogoče misliti na znižanje cene soli, dokler ne poteče kupčijska pogodba z Ogersko. — V večerni seji je zbornica dokončala ves finančni budget in pričela obravnavati kupčijski budget. Vladni zastopnik Niebauer je izjavil, da vlada hoče znižati novčno jednoto. Prihodnja novčna enqûeta se bode pečala s tem predlogom.

Umrlj so:

Dne 22. marca. Polona Seliškar, delavka v predilnici, 33 l., Poljanska cesta št. 27, krvavenje pljuč. — Marija Muzlovič, hišniška soproga, 37 l., Hradeckyjeva vas št. 13, jetika. — Katra Snaj, gostinja, 73 l., Kravja Dolina št. 1, starostno oslabiljenje.

V bolnici:

Dne 20. marca. Marija Uranič, ključničarja soproga, 30 l., vnetje ópnice.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 24. marca.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	79.75
» » » srebrou	80.85
Zlata renta	101.85
5% avstr. renta	95.30
Delnice národne banke	843.—
Kreditne delnice	325.50
London 10 lir sterling	121.40
Srebro	—
20 frankovec	9.60 ⁵
Cekini c. kr.	5.68
100 drž. mark	59.25

Tujci.

Dne 22. marca.

Pri Maliči: Jünger, potovalec iz Hanoveranskega. — Freiburger, potovalec z Dunaja. — Kessler, inženir iz Celovca. — Sornič iz Konjice. — Globočnik iz Tržiča. — Kikel iz Pišeč.

Pri Slonu: Miksche, potovalec z Dunaja. — Becker, potovalec iz Homutova. — Wechsler, potovalec iz Gradca. — Faber, logar iz Kočevja.

Tržne cene.

V Ljubljani 22. marca: Hektoliter banaške pšenice velja 8 gld. 41 kr., domače 8 gld. 12 kr.; ječmen 5 gld. 20 kr.; rež 5 gld. 85 kr.; ajda 5 gld. 85 kr.; proso 5 gld. 85 kr.; turšica 5 gld. 71 kr.; oves 3 gld. 25 kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. 30 kr.; leča hektol. po 9 gld., bob 9 gld., fižol 10 gld. — Goveja mast kilo po 1 gld. 10 kr., salo po 88 kr., špeh po 60 kr., prekajen po 72 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 62 kr., telečjega 62 kr., svinjina 64 kr., drobniško po 40 kr. — Piške po 55 kr., golobi 18 kr.; 100 kilo sena 2 gld. 23 kr., slame 2 gld. 5 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 60 kr.; mehkih 4 gld. 60 kr. — Vino, ručeče, 100 litrov (v skladišču), 24 gld., belo 20 gld.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
22. marca	7. zjutraj	728.62	+ 3.0	vzh. sl.	obl.	5.30 dež.
	2. pop.	728.40	+ 6.5	»	»	
	9. zvečer	731.81	+ 3.4	jvzh. sl.	»	
23. marca	7. zjutraj	734.31	+ 4.6	jvzh. sl.	obl.	0.00
	2. pop.	733.59	+ 9.6	svsh. sr.	del.js.	
	9. zvečer	733.19	+ 2.8	vzh. sl.	js.	

Pri

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg
v Ljubljani

se dobivajo vedno vse

knjige društva sv. Mohorja

in tudi sledeče knjige:

- Cimperman, Pesni. 60 kr.
- Decker, Fizika in kemija. 70 kr.
- Filipovič, Kraljevič Marko u narodnih pjesmah. 90 kr.
- Haderlap, Tisoč in ena noč. V snopičih po 20 kr.
- Kačić-Miošič, Razgovor ugodni naroda slovinsk. 1 gld. 20 kr.
- Klaič, Lehrgang der kroatischen Sprache, I., II. Theil sammt Schlüssel. 1 gld. 28 kr.
- Kroatischer Dolmetscher, 60 kr.
- Koseo, Krščansko-katoliško pravoslovje. 1 gld. 20 kr.
- Lapajne, Fizika za ljudske šole. 25 kr.
- Orožen Val., Spisi. 60 kr.
- Padar, Zakon in žena. 40 kr.
- Praprotnik, Mali šolski besednjak. 4. natis. Vežan 85 kr.
- Slovenski spisovnik. Svetovalec v vseh pisarskih opravilih. Vež. 90 kr.
- Razlag J. R., dr., Pesmarica. 60 kr., vez. 80 kr.
- Slomšek A. M., Zbrani spisi. I. knjiga: Pesni. 90 kr.
- Zbrani spisi. II. knjiga: Basni, prilike in povesti. 1 gld. 20 kr.
- III. knjiga: Životopisi. 1 gld. 30 kr.
- Šmid Kristof, Spisi. 3 zvezki po 40 kr.
- Tomšič, Dragoljubci. 45 kr.
- Peter Rokodelič. Vež. 45 kr.
- Vraz Stanko, Izabrane pjesme. 1 gld. 80 kr., elegantno v platno vezane s zlatim obrezkom 3 gld.
- Žnidaršič J., Nauk o desetnih (decimalnih) razlomkih pri računih z novo mero in vago. 60 kr.